

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/46/2024
Identifikačné číslo spisu:	1320010347
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1320010347.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvinenému G. Z. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 29. októbra 2024 v Bratislave o dovolaní obvineného G. Z. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 10. novembra 2022, sp. zn. 4To/88/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. Z. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III (od 1. júna 2023 Mestský súd Bratislava I, pozn.) (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 22. apríla 2022, sp. zn. 46T/51/2020, uznal obvineného G. Z. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 10. augusta 2018 v čase o 06.20 hod v obci P. na križovatke ciest C. ul. a H. ul. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, EVČ:K. v smere na obec C., pričom v rozpore s § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke pri odbočovaní vľavo na ulicu Nádražná nedal prednosť v jazde protiidúcemu nemotorovému vozidlu - poškodenému S. C., ktorý jazdil na bicykli a prednou ľavou časťou vozidla narazil do cyklistu, ktorý pri zrážke utrpel trieštivú zlomeninu ľavej kľúčnej kosti s posunom úlomkov, pomliaždenie ľavej strany hrudníka, pomliaždenie ľavého predkolenia a odreniny oboch kolien, ktoré si vyžiadali operáciu a primeranú a priemernú dobu liečenia v trvaní 35 dní, počas ktorých bol odkázaný na pomoc inej osoby pri osobnej hygiene, obliekaní a obstarávaní prostriedkov dennej obživy.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 158 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil a stanovil skúšobnú dobu na 1 rok. Zároveň mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 2 roky. Okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenú N.G. T. S. K. K. Q. M. XX, C. škodu vo výške 1.395,03 eur, poškodenej K. S., K. K. C.,

T. XX škodu vo výške 351,20 eur. Súčasne okresný súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného S. C. odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 10. novembra 2022, sp. zn. 4To/88/2022, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému a jeho obhajcovi doručené 17. apríla 2023, podal obvinený prostredníctvom zvoleného obhajcu 9. augusta 2023 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných obvinený uviedol, že trvá na svojich predošlých vyjadreniach a na tom, že z vykonaného dokazovania nevyplýva dostatočne odôvodnený záver o jeho vine, pretože súd založil rozhodnutie, teda jeho vinu, na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku] a zistený skutkový stav bol súdom nesprávne právne posúdený [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], čím podľa neho súd porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Obvinený poukázal na znalecké dokazovanie a uviedol, že odôvodnenie neobsahuje vzťah medzi skutkovými zisteniami na strane jednej (konečná poloha vozidla po cúvnutí potvrdená aj svedkom - poškodeným) a právnymi závermi na strane druhej (závery opreté iba o verziu poškodeného s ignorovaním jeho doplnenej výpovede o cúvnutí vozidla - zmenenej konečnej polohe). Obvinený vyslovil pochybnosť, či bol súdom vykonaný dôkaz zákonným spôsobom, keď súd vykonal analýzu dopravnej nehody, ktorá závisela od technickej otázky a mohol ju zodpovedať výlučne znalec. Znalec pritom vypracoval doplnok, kde konštatoval, že sa nedá jednoznačne určiť obvineného vina na technickom zavinení dopravnej nehody. Preto považoval obvinený posúdenie miery zavinenia tak, ako ju vyhodnotil súd, za nesprávne. Podľa obvineného súd nemal priamy dôkaz o jeho vine, preto poukázal na rozhodovaciu prax (R 38/1970) a uviedol, že súd v danom prípade svojvoľne hodnotil dôkazy v jeho neprospech. Poznamenal, že existencia vzťahu medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením absentuje aj pri konštatovaní súdu, že ten kto plne nesledoval situáciu v cestnej premávke bol práve obvinený (k okamihu nehody 40 rokov pracoval ako vodič z povolania, najazdil približne 2 milióny kilometrov a nikdy nespôsobil dopravnú nehodu), pretože vypovedal, že pri úkone odbočovania sledoval vedľajšiu cestu. Obvinený však vypovedal, že poškodený sa pohyboval po cyklochodníku, preto nemohol a nemusel očakávať, že poškodený zide z cyklochodníka, aby nemusel dávať prednosť ostatným účastníkom cestnej premávky, ako sa sám vyjadril. Dodal, že súd vyhodnotil takéto konanie poškodeného za logické. Obvinený sa nevyjadril, že sa nerozhliadal pri odbočovaní, vypovedal k momentu kolízie. Taktiež nie je podľa obvineného spravodlivé požadovať od neho, že bude pri cyklochodníkoch očakávať, že cyklisti budú z neho schádzať na hlavnú cestu v zmysle dôvodov poškodeného. Navyše cestička pre cyklistov v danom úseku bola zjazdná a končila na hranici križovatky. Znalec však v doplnku konštatuje, že technika jazdy obvineného ako aj poškodeného, nebola správna (bližšie Poznámka 5. doplnku), no z technického hľadiska došlo k dopravnej nehode z dôvodu nesprávnej jazdy cyklistu, ktorý nedal prednosť v jazde obvinenému. Dodal, že súd však jeho zodpovednosť a právne posúdenie zavinenie založil na jeho nesprávnej technike jazdy, hoci znalec konštatoval, že jeho jazda nebola v príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody. Obvinený ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2020, 6 Tdo 16/2019.

V ďalšej časti dovolania obvinený namietal, že rozhodnutie obsahuje rozpory a nedostatky, pre ktoré ho nie je možné vnímať ako zákonné a spravodlivé. Okresný súd ho mohol uznať za obvineného jedine vtedy, ak by z vykonaného dokazovania bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že spáchal skutok, ktorý sa mu v obžalobe kladie za vinu. Súd podľa obvineného vyhodnotil vykonané dôkazy jednostranne a neprihliadal na všetko, čo vyšlo najavo a takéto hodnotenie dôkazov nemožno považovať za vykonané v intenciách § 2 ods. 7 až 12 Trestného poriadku. Poukázal na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2010, III. ÚS 36/2010, z 20. decembra 2017, II. ÚS 521/2017, a z 19. apríla 2017, I. ÚS 699/2016, a uviedol, že súd porušil § 2 ods. 7 Trestného poriadku v súvislosti s právom na

spravodlivý proces, čím podľa neho došlo k nezákonnosti, ktorá spôsobuje nespravodlivosť a neústavnosť a vedie zároveň k jeho vine. Dodal, že len skutkový stav zistený bez dôvodných pochybností môže byť základom pre potrestanie; nezákonný postup okresného súdu viedol k jeho potrestaniu; odvolací súd sa však napriek tomu s právnym posúdením okresného súdu celkom stotožnil.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v § 2 ods. 7 a 12 Trestného poriadku v jeho neprospech a aby v zmysle § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných nezákonným spôsobom a zistený skutkový stav bol súdom nesprávne právne posúdený; zároveň navrhol, aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného vo vzťahu k obvineným uplatneného dôvodu vymedzenom v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku uviedol, že skutkové zistenie okresného súdu je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, čo potvrdil vo svojom uznesení aj krajský súd. Pokračoval, že súd pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Súd sa podľa prokurátora vyrovnal s obhajobou obvineného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. V kontexte namietaného dospel prokurátor k názoru, že dejový priebeh skutku, resp. skutkový stav prejednávanej trestnej veci bol komplexne zistený vykonaným dokazovaním a náležite odôvodnený jednotlivými súdnymi rozhodnutiami, napadanými dovolaním. Okresný súd ako i odvolací súd sa odôvodnením náležite vysporiadal so skutkovými a právnymi závermi svojich rozhodnutí. S námietkou, že dôkazy neboli súdom vykonané zákonným spôsobom sa prokurátor nestotožnil, nakoľko s dôvodmi odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi dovolania, sa krajský súd vysporiadal tak, na podklade ktorých dôvodov považuje právnu kvalifikáciu skutku obvineného za opodstatnenú. Súhrne prokurátor skonštatoval, že obsah námietok vecne nezodpovedá zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v intenciách citovaného ustanovenia Trestného poriadku nie je daný, nakoľko všetky dôkazy boli vykonané súdom zákonným spôsobom.

V súvislosti s obvineným uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že okresný súd, ako i zhodne odvolací súd, na podklade vykonaného dokazovania, že proti tvrdeniu obvineného, že poškodený jazdil len po cyklochodníku, ktorý v danej križovatke končí a teda mal dať vozidlu obvineného jednoznačne prednosť, stojí výpoveď poškodeného (nemenná a logická), ktorý vo všetkých svojich vyjadreniach uvádzal, že jazdil po cyklochodníku, avšak pred križovatkou, pretože tento úsek veľmi dobre pozná, keďže ju jazdil takmer denne, zišiel na hlavnú cestu a bicyklom sa pohyboval po krajnici, podľa prokurátora treba doplniť, že obvinený sa môže brániť akýmkoľvek spôsobom, ktorý uzná za vhodný. Prokurátor poznamenal, že pri výsluchu poškodeného a rovnako aj svedka sa tak na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní uplatňujú osobitné pravidlá uvedené v § 131 ods. 3, § 265 a § 267 Trestného poriadku. V prvom rade svedok vypovedá pod prisahou, že bude vypovedať pravdu a vedome nič nezamlčí. Pred prisahou je svedok upozornený na význam svedeckej výpovede a na následky krivej prisahy. Pri posudzovaní skutkového stavu sa preto kladie dôraz na dôkaz výsluchom svedka, ako na najdôležitejší dôkazný prostriedok. Krajský súd podľa prokurátora vyhodnotil výsluch poškodeného S. C., že bol vykonaný procesným spôsobom po zložení prisahy a nezistil dôvod pre spochybnenie vierohodnosti výpovedí vypočutého poškodeného, ktorého vyjadrenie, že jazdil po hlavnej ceste a obvinený odbočujúc doľava mu nedal prednosť, korešponduje aj so zápisnicou z obhliadky z miesta dopravnej nehody.

Pokiaľ ide o argumentáciu obvineného ohľadom porušenie § 2 ods. 7 Trestného poriadku, prokurátor

argumentoval, že v naznačenom smere aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné/neudržateľné a, že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 877/2016 z 13. decembra 2016).

Z uvedených dôvodov prokurátor navrhol odvolanie obvineného G. Z. odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je podľa neho zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolacích (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a/alebo hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Povedané inými slovami pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia

dôkazu súdom, keďže nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Možno opakovane podotknúť, že podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku dôkazy v každom prípade hodnotí súd a prípadný nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany procesných strán nezakladá žiaden dovolací dôvod.

V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti pripomenúť, že Trestný poriadok výslovne ustanovuje, že súd a orgány činné v trestnom konaní môžu brať do úvahy len dôkazy, ktoré boli získané zákonným spôsobom. Z § 119 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že dôkazným prostriedkom je procesný úkon, pomocou ktorého orgán činný v trestnom konaní alebo súd získava poznatky dôležité na objasnenie veci. Dôkazom je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou, aby dôkazom mohlo byť naozaj „všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci“, je, aby išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom. Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 119 ods. 3 Trestného poriadku treba podľa judikatúry považovať jednak splnenie formálnych (procesných) podmienok, vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu, a jednak splnenie materiálnych (obsahových) podmienok, t. j. aby úkon, použitý dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. získanie dôkazu, bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 38/2003-I, a ZSP 74/2006). Zároveň netreba opomenúť aj § 119 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého strana môže dôkaz obstať alebo dať návrh na jeho vykonanie, avšak sama ho vykonať nemôže. Predmetná činnosť náleží len orgánom činným v trestnom konaní, prípadne súdu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 24/2020-I).

Obvinený v dovolaní neoznačuje žiaden konkrétny nezákonným spôsobom vykonaný dôkaz, ktorý by mal byť podkladom pre vydanie odsudzujúceho rozhodnutia, ale poukazuje na samotné hodnotenie vykonaných dôkazov, čo - v zmysle vyššie uvedeného - však nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a ani iný dovolací dôvod. Dovolací súd pripomína, že ani týmto dovolacím dôvodom sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení, t. j. spochybňovať rozsah vykonaného dokazovania či spôsob hodnotenia jednotlivých dôkazov vo veci nižšie konajúcimi súdmi. Rovnako ani len samotná nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaných dôkazov nie je dôvod na podanie dovolania. Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci nie je totiž čo do rozsahu dokazovania viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. V zmysle vyššie uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania.

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho

kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu rovnako nemožno účinne namietat' ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Dovolací súd sa preto s týmto okruhom námiatok obvineného nemohol zaoberať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011 a 14/2015).

Najvyšší súd (ako jeho judikatúra už chronicky zdôrazňuje) teda v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len posúdi, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii (všetkým jej znakom). Nevstupuje do procesu hodnotenia dôkazov, teda dôkazy nehodnotí ani nepreskúmava správnosť úvah skôr vo veci konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov.

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že v dovolaní uplatnené námietky obvineného (ako sú zrekapitulované vyššie) majú výlučne skutkový charakter. Dovolať sa nimi totiž v skutočnosti domáha zmeny skutkových zistení okresného súdu, ktoré si v celom rozsahu osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd v tomto konaní skúmať ani meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku], keď tvrdí, že súdy v pôvodnom konaní nesprávne (jednostranne) vyhodnotili vykonané dôkazy, pričom dovolaciemu súdu predkladá ich vlastné hodnotenie so záverom, že nebolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že jeho jazda nebola v príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody. Takéto námietky však vecne nezodpovedajú nielen obvineným použitým, ale ani žiadnemu inému dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Treba pritom uviesť, že súdy oboch stupňov v odôvodnení ich rozhodnutí, na ktoré najvyšší súd odkazuje, zohľadniac jednotlivé námietky, ktoré obvinený v podanom dovolaní v podstate iba opakuje, rozviedli, akými úvahami sa správali pri hodnotení dôkazov preukazujúcich nimi ustálené skutkové zistenia a prečo obhajobe obvineného neuverili. Krajský súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obvineného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku. Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Ani odvolací súd nezistil dôvod pre spochybnenie vierohodnosti výpovedí vypočutého poškodeného, ktorého vyjadrenie, že jazdil po hlavnej ceste a obvinený odbočujúc doľava mu nedal prednosť, korešponduje aj so zápisnicou z obhliadky z miesta dopravnej nehody, ktorej obsah už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí nadriadený súd vyhodnotil (uznesenie krajského súdu z 18. januára 2022, sp. zn. 3To/86/2021, pozn.). Dovolací súd poukazuje na argumentáciu krajského súdu, že z odôvodnenia súdu prvého stupňa (časť - k právnej kvalifikácii a k výroku o vine obvineného) jasne vyplýva spôsob, akým sa súd vysporiadal s obhajobou obvineného, v ktorej obvinený naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania, ako aj v dôvodoch dovolania. Závery súdu prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov. Krajský súd konštatoval, že rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obvineného G. Z. nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine. Možno doplniť, že okresný súd pri uznaní viny vychádzal jednak z výpovede poškodeného S. C., zo znaleckého posudku Ing. R. E.. Najvyšší súd sa stotožnil s konštatovaním krajského súdu, že v kontexte s uvedeným potom súhlasí so zisteniami a ustálením skutku prvostupňovým súdom a stotožňuje sa aj s úvahami a závermi týkajúcimi sa posúdenia právnej kvalifikácie a zhodne zastáva názor, že konanie obvineného je nutné posúdiť ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, tak ako to správne bolo posúdené už v obžalobnom návrhu, nakoľko obvinený inému z nedbanlivosti ublížil na zdraví tým, že porušil dôležitú

povinnosť uloženú mu podľa zákona, konkrétne zákona o cestnej premávke.

Prokurátor správne poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Napokon podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky (uznesenie z 26. septembra 2018, II. ÚS 465/2018) do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). K uvedenému Ústavný súd Slovenskej republiky (uznesenie zo 6. júla 2017, II. ÚS 443/2017) uviedol, že citované predpisy neustanovujú žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené a úprava týchto záležitostí sa ponecháva na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje aj právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné, a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného G. Z. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.